

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **kpt. Ing. L. K.**
zastoupena Mgr. Alicí Hejzlarovou, LL.M., MBA, advokátkou
se sídlem Žitná 1575/49, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**
se sídlem Ulrichovo náměstí 810/4, 501 01 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. února 2021, č. j. KRPH-68389-23/ČJ-2019-0500KR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro SKPV (dále také jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 3. 11. 2020 rozhodnutí č. KP-834/2020, č. j. KRPH-68389-13/ČJ-2020-0500OP, kterým žalobkyni odňal osobní příplatek ve výši 3 490 Kč (dále také jako „prvostupňové rozhodnutí“). Správní orgán I. stupně rozhodoval jakožto příslušný služební orgán podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o

služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „služební zákon“), s odkazem na ustanovení § 181 a §122 téhož zákona, který upravuje problematiku osobních příplatků příslušníků a rozhodování o něm.

2. Žalobkyni vytýkal následující. Shrnul, že služební náplň žalobkyně byly v letech 2010-2013 vysoce specializované odborné kriminalisticko-technické činnosti v útvech policie, a to včetně znaleckého zkoumání v odvětví chemie a fyzikální chemie, proto byl její osobní příplatek zvýšen z částky 3 000 Kč (která byla přiznána již v roce 2008 z důvodu dosahování výborných výsledků při plnění úkolů v oblasti kriminalistické expertizní práce) na 3 490 Kč. Již v roce 2017 byla se žalobkyní projednána významná událost, jelikož s odkazem na svůj zdravotní stav odmítla učinit úkony spojené se zabezpečením zkoumaných vzorků proti znehodnocení. Dnem 5. 2. 2018 byla žalobkyně vyslána na studijní pobyt za účelem získání znalostí potřebných k dalšímu výkonu služby, a to vzhledem k tomu, že dle lékařské zprávy ze dne 22. 1. 2018 měla zakázanou práci v expozici s toxickými látkami. Z podkladů k vyhodnocení studijního pobytu mělo vyplynout, že žalobkyně plnila úkoly ochotně, ale dopouštěla se chyb a její činnost byla hodnocena jako průměrná až podprůměrná. Z dalšího lékařského posudku ze dne 22. 2. 2019 vyplynulo, že žalobkyně je zdravotně způsobilá pro výkon služby s podmínkou – zákazu práce v expozici s toxickými a teratogenními látkami. Ke dni 26. 2. 2019 byla posléze z důvodu zdravotních omezení žalobkyně náplň její služební činnosti redukována opět pouze na odvětví technického zkoumání dokladů a písemností a na základě její žádosti stanovena kratší doba služby v rozsahu 25 hodin týdně. Dne 22. 8. 2019 byla se žalobkyní rovněž projednána významná událost – zpracování spisu, který jí nepříslušel a dožádání odborného vyjádření znalce v oboru kriminalistika. Z úředního záznamu – přehledu zvyšování kvalifikace policistky v období od roku 2006 do současnosti vyplynulo, že až do roku 2017 se žalobkyně mimo povinná školení pravidelně účastnila odborných seminářů a kurzů za účelem prohloubení kvalifikace, v letech 2019 – 2020 se zúčastnila pouze jednoho semináře. Významně měl klesat i počet zpracovaných expertiz mezi lety 2009-2019.
3. Doplnil také, že nadto Pokynem policejního prezidenta č. 72/2020 ze dne 10. 3. 2020 bylo stanoveno, že ke všem druhům zkoumání v oboru kriminalistika, odvětví technického zkoumání dokladů a písemností byl nově věcně příslušný pouze Kriminalistický ústav.
4. Bylo proto stanoveno, že žalobkyně dlouhodobě nevykonává službu v mimořádné kvalitě a rozsahu, jelikož nevykonává odbornou expertizní činnost, nemůže zpracovávat samostatně znalecké posudky a prezentovat je před soudem. Činnost, kterou v současné době vykonává, není charakterizována žádnými nároky na odbornost, míra její odpovědnosti je ve srovnání s její činností do roku 2017 velmi nízká. S těmito závěry správního orgánu I. stupně se ztotožnil i žalovaný v napadeném rozhodnutí.

II. Podstata obsahu žaloby

5. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. Nejprve shrnula skutkový stav projednávané věci a průběh předchozího řízení.
6. Zopakovala, že byla rozhodnutím ředitele PČR Správy Východočeského kraje ve věcech služebního poměru č. ŘS-1209/2006 ze dne 28. srpna 2006 přijata do služebního poměru

u Policie ČR. Jelikož dosahovala výborných výsledků při plnění úkolů v oblasti kriminalistické expertizní práce, byl jí rozhodnutím ředitele PČR Správy Východočeského kraje ve věcech služebního poměru číslo ŘS-678/2008 ze dne 15. května 2008 přiznán osobní příplatek ve výši 3 000 Kč. Ten byl rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje ve věcech služebního poměru číslo KP-551/2013 ze dne 21. prosince 2013 navýšen na 3 490 Kč.

7. Žalobkyně rovněž poukázala na lékařskou zprávu, která stanovila, že má zakázanou práci v expozici s toxickými látkami, následně byla vyslána na studijní pobyt a v důsledku svého zdravotního stavu požádala dne 26. února 2019 o odebrání platného oprávnění v oboru kriminalistika, odvětví chemie a fyzikální chemie. Žádosti bylo vyhověno. Závěry z lékařské zprávy ze dne 22. 1. 2018 byly potvrzeny lékařským posudkem e. č. 2004/2019/JŠT/HK dne 22. 2. 2019 - Žalobkyni byla stanovena klasifikace „C“ - zdravotně způsobilá pro výkon služby s podmínkou - zákaz práce v expozici toxickými a teratogenními látkami. V reakci na tuto skutečnost jí byla stanovena kratší pracovní doba v rozsahu 25 hodin týdně. Potvrdila také, že Pokynem policejního prezidenta č. 72/2020 ze dne 10. 3. 2020 bylo stanoveno, že ke všem druhům zkoumání v oboru kriminalistika, odvětví technické zkoumání dokladů a písemností je nově věcně příslušný pouze Kriminalistický ústav.
8. Žalobkyně proto naznačila, že pouze v důsledku objektivních a jí nezaviněných okolností došlo ke snížení rozsahu jejích služebních úkolů. S touto situací nebyla spokojena, a tak se snažila o výkon služby v odvětví trasologie, žádala o povolení účasti na odborných seminářích a kurzech a rovněž žádala o zvýšení doby služby na 8 hodin denně.
9. Žalobkyně dále přestřela hlavní námitky, které uplatnila v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. V něm namítala, že osobní příplatek se od okamžiku jeho přiznání stává nárokovou složkou příjmu, přičemž jej lze odejmout ve výjimečných případech na základě konkrétních a prozkoumatelně odůvodněných příčin na straně příslušníka. Má za to, že osobní příplatek není možno odejmout z důvodu, že je jí přidělováno menší množství práce. Zároveň konstatovala, že v období, kdy jí to umožňoval zdravotní stav, plnila své služební povinnosti nadstandardně. Nemožnost vykonávat znaleckou činnost u toxických a teratogenních látek nebyla závislá na její vůli, ale právě na zhoršení zdravotního stavu. Rovněž poukazovala na časové hledisko, tedy že jí byl osobní příplatek přiznán dříve, než získala oprávnění výkonu znalecké činnosti pro obor chemie. Konečně upozornila na skutečnost, že v době vydání napadeného rozhodnutí jí byla přidělována pouze administrativní činnost a změna služebního místa sama o sobě neměla mít vliv na přiznanou výši osobního příplatku. Je přitom toho názoru, že nějaký čas vždy trvá, než si příslušník na nové služební povinnosti zvykne. V prvoinstančním správním rozhodnutí tak absentují přezkoumatelné důvody pro odnětí osobního příplatku.
10. Žalobkyně téměř totožnou argumentaci uplatnila i v nyní podané žalobě, přičemž dílčí problematiku rozdělila do několika následujících okruhů.
11. První z nich nazvala „(ne) nárokovost osobního příplatku“. Odkazovala na ustanovení § 122 odst. 1 služebního zákona, v němž je uvedeno, že osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu. Dané však žalobkyně odlišuje od situace, kdy je příslušníkovi osobní příplatek již přiznán. V ten moment se stává nárokovou složkou příjmu a služební orgán má povinnost mu jej vyplácet (viz odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu ze

dne 20. prosince 2007, sp. zn. 21 Cdo 3488/2006). Žalobkyně zároveň připouští, že za určitých okolností je možné osobní příplatek příslušníkovi odejmout. Je to na základě konkrétních a odůvodněných příčin na straně příslušníka. Těmi je zpravidla pokles kvality nebo rozsahu výkonu služby, který však musí být zaviněný. O takovou situaci se však v jejím případě nejednalo. Žalovaný své závěry založil na skutečnosti, že žalobkyni již nebyl přidělován stejný rozsah služby jako v minulosti. Mohly za to dvě okolnosti: zdravotní stav žalobkyně neumožňoval provádění znalecké zkoumání v odvětví chemie a fyzikální chemie a to, že ke všem druhům zkoumání v oboru kriminalistika, odvětví technické zkoumání dokladů a písemností, se stal nově věcně příslušný pouze Kriminalistický ústav. Tyto okolnosti ale nebyly závislé na její vůli a poukázala na to, že před zhoršením jejího zdravotního stavu byl rozsah a kvalita výkonu služby z její strany mimořádná.

12. Další okruh, na který žalobkyně odkazovala, se týkal „*existence mimořádných událostí v rámci služebního spisu u Žalobkyně*“. Tvrzená mimořádná událost spočívající v nesplnění příkazu nemůže, dle jejího názoru, založit důvod k odejmutí osobního příplatku, neboť zdravotní stav žalobkyně splnění příkazu objektivně neumožňoval. Absence lékařské zprávy v daném období nemění nic na objektivním zdravotním stavu, ve kterém se nacházela a který byl dodatečně řádně prokázán.
13. Ani druhá mimořádná událost nedosahovala takové intenzity, aby odůvodňovala odejmutí osobního příplatku. Žalobkyně má za to, že ojedinělé pochybení nenaplnňuje znaky poklesu kvality výkonu služby. Ze spisu nevyplývá, že tvrzenému poklesu kvality rozsahu výkonu služby nasvědčovaly i jiné okolnosti.
14. Třetí okruh nesl název „*kvalita služebních výkonů v době stáže*“. Žalobkyně je toho názoru, že ani žalovaným namítané zhoršení kvality jejich služebních výkonů v době stáže nelze objektivně měřit. Na svém služebním místě plnila vysoko kvalifikované úkoly. Během stáže jí však byly přidělovány naprosto odlišné úkoly, které se s její kvalifikací neslučovaly. Je proto pochopitelné, že nelze od samého začátku výkonu služby na jiném místě požadovat stejnou kvalitu výkonů jako na původním místě. Dále také upozornila, že toliko změna služebního místa nemůže mít sama o sobě vliv na přiznanou výši osobního příplatku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-40).
15. Konečně posledním bodem žaloby bylo „*odejmutí osobního příplatku coby „trest“ pro Žalobkyni*“. V něm žalobkyně znovu odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vycházela a má proto za to, že s ohledem na svůj zdravotní stav nenese za vzniklou situaci odpovědnost. Objektivní skutečnost nemůže založit důvod k odejmutí osobního příplatku, neboť v daném případě je vyžadováno zavinění. V posuzovaném případě tak odejmutí osobního příplatku vykazuje znaky „trestu“ za nepříznivý zdravotní stav. Odejmutí osobního příplatku musí být postaveno na přezkoumatelných důvodech. Žalovaný, obdobně jako správní orgán I. stupně, vycházel pouze z jednostranných výpovědí a nepodložených tvrzení.
16. Žalovaný se rovněž nikterak nevypořádal s argumentem, že žalobkyně aktivně žádala o povolení účasti na odborných seminářích a kurzech. Pouze odkázal na skutečnost, že jevila zájem o obor trasologie, nicméně s obecným konstatováním ohledně manipulace s kontaminovaným materiálem uzavřel, že tento obor je neslučitelný s jejím zdravotním stavem. Tento závěr však žalobkyně považuje za předčasný.

17. V závěru shrnula, že všechny tyto nedostatky způsobily nedostatečné zjištění skutkového stavu. Společně s nesprávnou právní kvalifikací zapříčinily nezákonnost napadeného rozhodnutí, a požadovala proto zrušení nejen napadeného rozhodnutí, ale i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil dne 31. 5. 2021. Shrnl dosavadní průběh projednávání věci a konstatoval, že žalobkyni byl dnem 1. 5. 2008 přiznán osobní příplatek ve výši 3 000 Kč, neboť dosahovala v té době výborných výsledků při plnění úkolů v oblasti kriminalistické expertizní práce. Neshledal tedy pravdivým vyjádření žalobkyně, že osobní příplatek jí byl poprvé přiznán ještě před získáním znaleckého oprávnění pro technické zkoumání dokladů a písemností.
19. Doplnil, že ode dne 1. 1. 2014 byl žalobkyni zvýšen osobní příplatek na částku 3 490 Kč z důvodu plnění úkolů v mimořádném rozsahu, konkrétně bylo zvýšení osobního příplatku odůvodněno tím, že: „*k 1. 1. 2012 došlo k razantnímu snížení počtu příslušníků Policie České republiky a tato skutečnost měla vliv na rozsah úkolů, které musí řešit stávající příslušníci. Je tedy dán důvod pro zvýšení osobního příplatku jmenované, neboť vykonává službu v mimořádném rozsahu.*“
20. Žalovaný je toho názoru, že žalobkyně v žalobě zkresluje skutkový stav, nadměrně zdůrazňuje svůj zdravotní stav, pomíjí a zlehčuje okolnosti a podklady, které vedly k prvoinstančnímu a následně i žalobou napadenému rozhodnutí. Žalovaný nesouhlasí ani s argumentací žalobkyně, která má za to, že jednou přiznaný osobní příplatek se po jeho přiznání stává nárokovou složkou služebního příjmu, o kterou nesmí být krácena, pokud k poklesu kvality a rozsahu služby došlo bez jejího zavinění.
21. Žalovaný má za to, že pokud je příslušníkovi bezpečnostního sboru přiznán osobní příplatek, pak se stává nárokovou složkou služebního příjmu, pouze pokud příslušník vykonává službu v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. V opačném případě je to důvod ke změně rozhodnutí o výši přiznaného osobního příplatku, či k jeho úplnému odejmutí. Přitom není rozhodné, zda důvody na straně příslušníka jsou subjektivního nebo objektivního rázu. V tomto směru dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 202/2020 ze dne 27. 11. 2020, ze kterého vyplývá, že méně kvalifikovaná a samostatná práce příslušníka představuje legitimní důvod pro změnu osobního příplatku. Žalovaný nadto zdůraznil, že osobní příplatek byl žalobkyni přiznán v době, kdy ta vykonávala vysoce odbornou činnost, za kterou nesla patřičnou odpovědnost. Při prvním přiznání osobního příplatku byla oceněna vysoká kvalita při plnění úkolů v oblasti kriminalistické expertizní práce, a to v odvětví technického zkoumání dokladů a písemností. Ve druhém případě bylo oceněno vysoké pracovní nasazení s ohledem na nízký počet policistů vykonávajících znaleckou činnost. „*Tuto skutečnost dokládá i velké množství znaleckých posudků – a to zejména v odvětví chemie a fyzikální chemie, které žalovaná v té době zpracovávala. O obě oprávnění žalobkyně v letech 2019-2020 přišla, přestala vykonávat náročnou odbornou práci, začala vykonávat nenáročnou práci administrativního charakteru, a i při jejím plnění chybovala.*“
22. Ve vztahu k mimořádným událostem v rámci služebního spisu u žalobkyně a absenci lékařské zprávy v daném období žalovaný konstatoval, že žalobkyně svá pochybení záměrně bagatelizuje, avšak opomíjí, že je příslušníkem bezpečnostního sboru, kde platí

zpřísněné vztahy nadřízenosti a podřízenosti, a že jako znalec svým jednáním může zásadním způsobem ovlivnit průběh trestního řízení. K odmítnutí plnění uložených úkolů však nepostačuje samotné tvrzení policisty, že ze zdravotních důvodů činnost, kterou doposud vykonával, vykonávat nemůže. K tomu musí doložit lékařskou zprávu nebo jiné potvrzení od lékaře, že určitou činnost vykonávat nemůže. Žalobkyně nic v tomto směru neučinila. „*Pokud aktuálně věděla, že její zdravotní stav takovou činnost vylučuje, měla si nechat vystavit od svého praktického lékaře neschopenku (jak také učinila – až! – následujícího dne po sepsání záznamu významné události) nebo předložit lékařské potvrzení.*“ Fakt, že žalovaná nastoupila druhý den na neschopenku, dodatečně žalobkyni nevyvíňuje z excesivního jednání.

23. Ve vztahu k druhé události se jednalo o případ, kdy se žalobkyně rozhodla zpracovat posudek v odvětví, na které neměla oprávnění, mohla proto značným způsobem ovlivnit trestní řízení, či je zmařit. Se zdravotním stavem žalobkyně tato událost neměla nic společného. Nejedná se tedy o bagatelní záležitost, ale o významný exces. O tomto se však žalobkyně v žalobě vůbec nezmiňuje.
24. V posledním okruhu vyjádření žalovaného k žalobě ten upozornil i na kvalitu služebních výkonů v době stáže. Žalovaný předestřel, že žalobkyni nebylo změněno služební místo, pouze byla vyslána na studijní pobyt tak, aby jí byla poskytnuta příležitost uplatnění na jiném organizačním článku, než je odbor kriminalistické techniky a expertiz. Žalovaný podotkl, že služební místo zahrnuje nejen nejsložitější úkoly, ale rovněž jednoduchou administrativní činnost, kterou by měl zvládnout každý policista. Jak vyplývá z hodnocení studijního pobytu, žalobkyně běžně chybovala při jednoduché administrativní činnosti, její práce musela být kontrolována a posléze i opravována. O klesající tendenci výkonu její práce svědčí i vyhodnocení studijního pobytu od listopadu 2020, zpracované vedoucím odboru obecné kriminality krajského ředitelství. V roce 2021 chybovala i při zakládání materiálů do spisu a jejich následném očíslování (ve vazební věci).
25. Žalovaný nesouhlasí, že by odejmutí osobního příplatku bylo trestem za zdravotní stav žalobkyně. Upozornil, že ta v posledních letech chybuje i v jednoduchých administrativních činnostech. Naopak, ze záznamů významných událostí, hodnocení studijního pobytu v roce 2018 a z výpovědí svědků je patrné, že kvalita výkonu služby u žalobkyně je spojena i s podprůměrně vykonávanou činností z její strany.
26. Podotkl dále, že služební místa pro odvětví trasologie jsou dlouhodobě obsazena a zároveň je činnost na tomto služebním místě spojena s prací s kontaminovaným materiálem, pro kterou má žalobkyně zdravotní omezení. Ani tato varianta proto nepřicházela v úvahu. Pokud žalobkyně dále uvedla, že žádala o povolení účasti na odborných seminářích a kurzech, pak k tomuto tvrzení není žádná opora ve spisovém materiálu.
27. „Žalovaný dále uvádí na pravou míru tvrzení žalobkyně, že jí byla stanovena rozhodnutím služebního funkcionáře kratší doba služby jako reakce na zdravotní omezení. Rozhodnutí náměstka ředitele krajského ředitelství pro SKPV bylo vydáno na základě písemné žádosti žalobkyně o stanovení kratší doby služby. Jakmile žalobkyně požádala o navrácení plné doby služby, bylo jí rozhodnutím NŘ pro SKPV vyhověno. Žalobkyně v žalobě uvádí řadu nepřesných, někdy i nepravdivých tvrzení, zcela pomíjí některou argumentaci žalovaného v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí, popř. ji bez relevance „ohýbá“.“
28. Žalovaný navrhl, aby výše nadepsaný soud žalobu zamítl, neboť není důvodná.

IV. Replika žalobkyně

29. V replice ze dne 30. 6. 2021 rozdělila žalobkyně svá vyjádření do třech následujících okruhů. Předně poukázala na to, že žalovaný nikterak nedoložil, že osobní příplatek jí byl poprvé přiznán ještě před získáním znaleckého oprávnění pro technické zkoumání dokladů a písemností. Dále se zabývala oprávněností a odůvodněností odejmutí osobního příplatku a nesouhlasila s kategorizací tvrzení žalovaného do určitých sporných bodů.
30. K jednotlivým kategorizacím tvrzení žalovaného poté ještě dodala, že žalovaný se nikterak nevyjádřil k jejímu tvrzení, že osobní příplatek je možné odejmout pouze na základě zákonem stanovených výjimečných případů. Osobní příplatek tvoří nárokovou složku mzdy. Důvodné situace vedoucí k odejmutí osobního příplatku jsou nadto ty, jež jsou zaviněny. Žalobkyně má za to, že je pracovníkem, který dlouhodobě podává výtečné výsledky.
31. Nesdílí ani názor žalovaného, který tvrdil, že mimořádné události bagatelizuje. Byl to právě její zdravotní stav, který byl hlavním faktorem pro jejich výskyt. V prvním případě mimořádné události to byl právě její zhoršený zdravotní stav, který jí neumožňoval vykonání zadané povinnosti (o čemž svědčí i následná pracovní neschopnost žalobkyně). V druhém případě mimořádné události žalobkyně dodala, že toto ojedinělé pochybení nedosahuje znaků poklesu kvality výkonu služby a jejího rozsahu. Tato situace měla vést spíše k zahájení kázeňského řízení, nikoliv k odejmutí osobního příplatku. Dodala, že z její strany nedošlo v tomto případě k žádnému škodlivému následku a na výsledek trestního řízení neměla její aktivita žádný faktický vliv.
32. Žalobkyně následně zopakovala, že nelze očekávat, že by při změně služebního místa nebo v rámci studijního pobytu ihned dosahovala stejné kvality výkonů, jakých dosahovala na svém původním místě. Upozornila na jeden pracovní den, kdy měla nakopírovat tři spisy o 1200 listech, doplnila, že při kopírování se uvolňují toxické a teratogenní látky. Žalobkyně zastává názor, že jí je dlouhodobě výkon služby ztěžován tak, aby mohla být žalovaným následně negativně hodnocena. Pracovní náplň, která je jí ukládána, zcela neodpovídá její kvalifikaci. Jedná se o běžnou administrativní činnost pracovníků sekretariátu, není jí dán žádný prostor pro profesní rozvoj. Dále jí byl přidělen úkol vyhledávání informací v interním systému policie evidence trestního řízení. Namítala, že byla také vystavena možnému jednání s kontrolovanou osobou požívající toxické látky, ačkoliv v tomto směru neměla žádný výcvik. Má za to, že její nadřízený zneužíval vztahu nadřízenosti a podřízenosti.
33. Žalobkyně zastává názor, že odnětí osobního příplatku je „trestem“ za její zdravotní stav. Má za to, že výpovědi svědků nebyly nestranné a vykazovaly opět známky účelovosti. Setrvala proto na tom, aby krajský soud žalované rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Požadovala nadto i rozhodnout o zastavení správního řízení.

V. Duplika žalovaného k replice žalobkyně

34. Žalovaný se k replice žalobkyně vyjádřil dne 4. 8. 2021. Upozornil, že posloupnost událostí pro přiznání osobního příplatku žalobkyně jasně vyplývá ze spisového materiálu.
35. Zopakoval, že osobní příplatek tvoří nárokovou složku platu pouze do doby rozhodnutí služebního funkcionáře o změně jeho výše nebo odejmutí na základě zákonných důvodů

– tedy pokud příslušník již nevykonává službu v nadstandardní kvalitě nebo rozsahu, a to po přezkoumání uvedených důvodů v rámci řádně provedeného řízení ve věcech služebního poměru. To bylo v projednávaném případě naplněno, což bylo prokázáno důkazními prostředky. Žalobkyně hodnotí svůj pracovní výkon subjektivně, nebyla také zařazena na jiné služební místo, které by odpovídalo nižší kvalifikační úrovni, studijní pobyt vykonávala na odboru obecné kriminality v 8. tarifní třídě, tedy ve shodné tarifní třídě, na které byla zařazena na odboru kriminalistické techniky a expertiz.

36. „Kvalifikací žalobkyně je vysokoškolské vzdělání v oboru chemie, které žalobkyně v současné době nemůže ve službě u Policie ČR uplatnit, neboť příslušná služební místa jsou spojena s prací s chemickým materiálem, která je žalobkyni ze zdravotních důvodů zakázána. Z tohoto důvodu na jakémkoliv jiném služebním místě v 8. tarifní třídě se musí žalobkyně seznamovat s činnostmi v rámci výkonu služby od začátku, začít s jednodušší činností a postupně se dostávat po získání patřičných zkušeností k činnosti složitější. Ale i jednoduchou administrativní činnost je možné hodnotit, zda je prováděna nadstandardně, kvalitně, s ochotným a vstřícným přístupem, vlastní iniciativou. A jak bylo v řízení prokázáno, žalobkyně chybovala i při této činnosti (viz vyhodnocení studijního pobytu v roce 2018).“
37. Doplnil, že zdravotní stav žalobkyně neomlouvá způsob, jakým jedná se svými nadřízenými. Bylo na ní, aby, v případě zhoršeného zdravotního stavu předložila sama lékařské potvrzení. K otázce významných událostí žalovaný nad rámec jím uvedeného doplnil, že udělení kázeňských trestů by tím spíše podporovalo důvody pro odnětí osobního příplatku, a ne naopak, jak tvrdí žalobkyně.
38. Zdůraznil, že významné události jsou jedním z podkladů pro posouzení, zda u žalobkyně došlo k poklesu kvality a rozsahu výkonu služby. Spolu s ukončením oprávnění ke znalecké činnosti a významným poklesem počtu zpracovaných znaleckých posudků a odborných vyjádření až na nulu tvoří komplex, který nepochybně vede k závěru, že podmínky pro odejmutí osobního příplatku byly naplněny.
39. Další tvrzení žalobkyně neshledal žalovaný jako relevantní ve věci a doplnil, že jeho postup prošetřil i ombudsman Policie ČR, který rovněž nenaznal v jednání vedoucích policistů vůči žalobkyni šikanu (viz stanovisko ombudsmana ze dne 30. 7. 2021 v příloze). Upozornil také, že žalobkyně se vyjadřuje rozporuplně, jelikož na jedné straně namítá nižší náročnost přidělovaných úkolů, ale na druhou stranu brojí proti tomu, že je vystavována nepřiměřeným rizikům.
40. Žalovaný shrnul, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně dlouhodobě přestala vykonávat službu v mimořádné kvalitě a rozsahu, a to jak z objektivních důvodů – žalobkyně nemá žádné oprávnění ke znalecké činnosti pro některé z odvětví, v rámci kterých jsou zpracovávány znalecké posudky a odborná vyjádření na odboru kriminalistické techniky a expertiz krajského ředitelství, v čase rovněž došlo k významnému poklesu dožádání na zpracování posudků pro odvětví technické zkoumání dokladů a písemností, tak ze subjektivních důvodů – pokles kvality výkonu služby žalobkyně; žalobkyně tedy přestala splňovat podmínky pro poskytování osobního příplatku. Navrhl proto, aby nadepsaný soud žalobu zamítl pro její nedůvodnost.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

41. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně s tímto postupem souhlasila výslovně a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

A. Skutkový stav věci

42. Dne 1. 9. 2006 byla žalobkyně rozhodnutím ředitele PČR Správy východočeského kraje ve věcech služebního poměru číslo ŘS-1209/2006 přijata do služebního poměru příslušníka Policie ČR a byla ustanovena na služební místo policejní komisařka 1. skupiny odboru kriminalistické techniky a expertiz SKPV PČR Správy Východočeského kraje. V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, převzalo práva a povinnosti vyplývající ze služebního poměru policistky Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje. Dnem 1. 5. 2008 byl žalobkyni rozhodnutím ředitele PČR Správy východočeského kraje ve věcech služebního poměru číslo ŘS-678/2008 přiznán osobní příplatek dle ustanovení § 122 služebního zákona ve výši 3 000 Kč z důvodu dosahování výborných výsledků při plnění úkolů v oblasti kriminalistické expertizní práce.
43. Rozhodnutím služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru číslo KP-551/2013 ze dne 21. 12. 2013 byl žalobkyni s účinností ode dne 1. 1. 2014 osobní příplatek zvýšen na částku 3 490 Kč z důvodu plnění úkolů v mimořádném rozsahu. Konkrétně bylo uvedené rozhodnutí odůvodněno tím, že: *„k 1. 1. 2012 došlo k razantnímu snížení počtu příslušníků Policie České republiky a tato skutečnost měla vliv na rozsah úkolů, které musí řešit stávající příslušníci. Je tedy dán důvod pro zvýšení osobního příplatku jmenované, neboť vykonává službu v mimořádném rozsahu.“*
44. Z popisu služebního místa žalobkyně vyplynulo, že její služební náplň byly vysoce specializované odborné kriminalisticko-technické činnosti v útvech policie, konkrétně ke dni 22. 2. 2010 v rámci oprávnění pro znalecké zkoumání v oboru kriminalistika, odvětví technického zkoumání dokladů a písemností, v rámci které prováděla znaleckou činnost, zpracovávala odborná vyjádření a znalecké posudky pro orgány činné v trestním řízení. Ke dni 7. 1. 2013 se náplň její služební činnosti rozšířila o znalecké zkoumání v odvětví chemie a fyzikální chemie. Dnem 26. 2. 2019 pak z důvodu zdravotních omezení byla náplň služební činnosti policistky redukována opět pouze na odvětví technického zkoumání dokladů a písemností.
45. Dne 26. 2. 2019 žalobkyně požádala ze zdravotních důvodů o odebrání platného oprávnění v oboru kriminalistika, odvětví chemie a fyzikální chemie. Této žádosti bylo vyhověno.
46. Rozhodnutím služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru číslo RKP-5/2018 ze dne 1. 2. 2018 byla žalobkyně dnem 5. 2. 2018 vyslána na studijní pobyt na odbor obecné kriminality krajského ředitelství za účelem získání znalostí, dovedností a zkušeností potřebných k výkonu služby, a to vzhledem ke skutečnosti, že dle lékařské zprávy ze dne 22. 1. 2018 měla zakázanou práci v expozici s toxickými látkami. Z písemnosti ze dne 31. 1. 2018 „kpt. Ing. L. K. – plán studijního pobytu“ se podává, že předmětem studijního pobytu žalobkyně bylo osvojení si základních úkonů v souvislosti s evidencí a ukládáním zajištěných věcí, práce s IS provozovanými PČR, zejména IS ETŘ, a plnění dalších úkolů

souvisejících s administrativou při správě trestních spisů zpracovávaných na odboru obecné kriminality.

47. Rozhodnutím služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru číslo RKP-154/2018 ze dne 8. 8. 2018 byl studijní pobyt žalobkyně ukončen ke dni 10. 8. 2018. Z podkladů k vyhodnocení studijního pobytu lze vyčíst, že policistka v rámci studijního pobytu sice plnila uložené úkoly ochotně, avšak i při jednodušší administrativní práci se dopouštěla řady chyb a celkově její činnost byla hodnocena jako průměrná až podprůměrná.
48. Z lékařského posudku o zdravotní způsobilosti policistky e. č. 2004/2019/JŠT/HK ze dne 22. 2. 2019 bylo zjištěno, že jí byla pro výkon služby na služebním místě OKTE stanovena klasifikace „C“ – zdravotně způsobilá pro výkon služby s podmínkou – zákaz práce v expozici toxickými a teratogenními látkami.
49. Rozhodnutím služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru číslo KP-50/2019 ze dne 25. 2. 2019 byla policistce na základě její žádosti ze dne 25. 2. 2019 stanovena kratší doba služby v rozsahu 25 hodin týdně.
50. Dne 24. 8. 2017 byla se žalobkyní projednána významná událost, neboť odmítla učinit úkony spojené se zabezpečením zkoumaných vzorků proti znehodnocení – obracení vzorků zajištěného konopí, aby nedošlo k plesnivění. Potvrzení od lékaře nepředložila, pouze sdělila, že půjde na neschopenku, protože jí to lékař nabídl.
51. Dne 22. 8. 2019 byla se žalobkyní projednána významná událost – zpracování spisu, který jí nepříslušel – dožádání vypracování odborného vyjádření znalci v oboru kriminalistika, odvětví zkoumání ručního písma. Spis byl žalobkyni odebrán a byla poučena, že jako znalec pro odvětví technického zkoumání dokladů a písemností není oprávněna řešit spisy určené znalci pro odvětví zkoumání ručního písma.
52. Z úředního záznamu – přehledu zvyšování kvalifikace žalobkyně v období od roku 2006 do současnosti vyplývá, že až do roku 2017 se mimo povinná školení pravidelně účastnila odborných seminářů a kurzů za účelem prohloubení kvalifikace, v letech 2019 – 2020 se zúčastnila pouze jednoho semináře.
53. Z úředního záznamu – přehledu expertizní činnosti žalobkyně vyplývá, že do roku 2009 zpracovávala desítky odborných vyjádření v odvětví technického zkoumání dokladů a písemností, poté došlo k jejich významnému poklesu, od roku 2012 začala zpracovávat i expertizy v odvětví chemie, v letech 2013 – 2016 zpracovávala více než 100 odborných expertiz ročně, v roce 2017 to bylo pouze 36 expertiz, v letech 2018 – 2019 už to byly pouze jednotky případů, a to výhradně z odvětví technického zkoumání dokladů a písemností.
54. Podle přehledu neschopností ke službě byla žalobkyně v pracovní neschopnosti v roce 2017 čtyři měsíce, v roce 2018 téměř šest měsíců, v roce 2019 necelé tři měsíce, v roce 2020 zatím necelé tři měsíce. Za toto období nebyla ve vztahu k této problematice hodnocena, v úvahu bylo však bráno kratší období v roce, po které mohla žalobkyně expertizní činnost vykonávat.
55. Dne 21. 9. 2020 proběhlo ve věci ústní jednání, v rámci kterého byly provedeny výpovědi svědků mjr. Ing. J. K., vedoucího OKTE, a mjr. Ing. M. H., PhD., vedoucího 2. oddělení OKTE. Mjr. Ing. K. uvedl, že slouží jako vedoucí příslušník žalobkyně od roku 2010, kdy na OKTE začal působit jako zástupce vedoucího odboru. Kromě dalšího konstatoval, že v druhé polovině roku 2017 žalobkyně přestala ze zdravotních důvodů

vykonávat činnost znalce v odvětví chemie a fyzikální chemie. V poslední době vykonávala pouze administrativní práce, expertizní činnost nevykonává vůbec. Žalobkyně byla na OKTE jedinou znalkyní pro odvětví technického zkoumání dokladů a písemností. Zpočátku vykonávala službu v požadované kvalitě, později zaznamenal formální nedostatky v jejích výstupech, zároveň zaznamenal opakovaně komplikovanou komunikaci se soudy. V současné době, s ohledem na zdravotní omezení žalobkyně a na její odbornost, nemá uplatnění na OKTE.

56. Mjr. Ing. M. H. při výpovědi uvedl, že jako nadřízený policistky působí od roku 2017, před tím byl jejím kolegou na pracovišti kriminalistické chemie, kde vedl její znaleckou přípravu k získání osvědčení k výkonu znalecké činnosti v tomto odvětví. V současné době žalobkyně žádnou znaleckou činnost neprovádí, protože nemá osvědčení pro její výkon, a to v případě chemie ze zdravotních důvodů. Vykonává proto pouze pomocné administrativní práce pro SKPV. Pokud se jedná o vývoj ve vytíženosti žalobkyně, zásadní obrat nastal v polovině roku 2017, kdy došlo k poklesu expertiz postupně až na nulu. Rovněž došlo k poklesu v oblasti vzdělávání a zvyšování odbornosti, když zpočátku byla žalobkyně velmi aktivní, ale v posledním období zaznamenává v této oblasti velkou pasivitu a prakticky nulovou účast na odborných akcích nezbytných pro rozvoj každého policisty vykonávajícího znaleckou činnost. Shrnu dále její razantní pokles na dalších služebních akcích a upozornil na její vysokou chybovost nejen ve znaleckých výstupech, ale i v administrativních záležitostech.
57. V průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně (zahájeného dne 19. 8. 2020) vznesla žalobkyně totožnou argumentaci, jež nyní uplatňuje i v podané žalobě. Navrhovala, aby řízení o odejmutí osobního příplatku bylo zastaveno.
58. Správní orgán I. stupně po provedeném řízení došel k závěru, že jsou splněny podmínky pro odnětí osobního příplatku žalobkyně, jelikož výkon její služby dlouhodobě vykazuje pokles jak v kvalitě, tak i rozsahu. Při tom vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně nemá v současné době žádné oprávnění k výkonu odborné expertizní činnosti, došlo k významnému poklesu zpracování odborných posudků v podstatě na nulu, z provedených důkazů podle správního orgánu I. stupně vyplývá i nízká kvalita odvedené práce. Dne 3. 11. 2020 jím proto bylo vydáno rozhodnutí č. j. KRPH-68389-13/ČJ-2020-0500OP, kterým žalobkyni odňal osobní příplatek ve výši 3 490 Kč měsíčně. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu včasné odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

59. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle*

názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

60. Po pečlivém zvážení věci konstatuje, že **žaloba důvodná není** a to z následujících důvodů.

61. Krajský soud nejprve odkazuje na ustanovení § 122 služebního zákona, ve znění účinném ke dni rozhodnutí správních orgánů, které stanovuje, že:

(1) Osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno.

(2) Osobní příplatek lze určit až do výše 60 % základního tarifu příslušníka.

(3) Příslušníka, který je uveden v § 117 odst. 5, a příslušníka ve služební hodnosti vrchní

komisař až vrchní státní rada lze za výkon služby v mimořádné kvalitě nebo v rozsahu nad základní dobu služby, pokud tento zvýšený rozsah není zohledněn v základním tarifu, ocenit přiznáním osobního příplatku až do výše 100 % jeho základního tarifu.

62. Nadepsaný soud dále upozorňuje, že Nejvyšším soudem je konstantně judikováno (a dlužno dodat, že v tomto duchu se nese rovněž znění komentářové literatury), že osobní příplatek je tzv. nenárokovou složkou platu, avšak pouze do doby rozhodnutí zaměstnavatele o jejím přiznání. V důsledku tohoto rozhodnutí se již osobní příplatek stává nárokovou (obligatorní) složkou platu a zaměstnavatel je povinen zaměstnanci tuto složku v určené výši poskytovat (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2007, sp. zn. 21 Cdo 3488/2006, dostupný na www.nsoud.cz). Potud se krajský soud shoduje s právními závěry žalobkyně. Dále je třeba doplnit, že zaměstnavatel sice může přiznáním vzniklý nárok na osobní příplatek jako část platu zaměstnanci zvýšit, snížit nebo odejmout, avšak jen za podmínky, že mu to umožňuje příslušný právní předpis a budou-li splněny předpoklady a podmínky v něm stanovené (obdobně srov. posledně citovaný rozsudek Nejvyššího soudu či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 84/2006-62). Jak uvedl Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, sp. zn. 21 Cdo 832/2012 (dostupný na www.nsoud.cz) : „změní-li se podmínky stanovené pro poskytování osobního příplatku, může být změněna i jeho výše, popřípadě může být osobní příplatek zaměstnanci odebrán; zaměstnavatel je oprávněn posuzovat, zda důvody pro jeho poskytování trvají, popřípadě zda trvají důvody pro jeho poskytování v nezměněné výši“. Dle Nejvyššího soudu jsou přitom pro rozhodování o změně výše osobního příplatku rozhodné množství a kvalita odváděné práce.

63. Osobní příplatek je proto oceněním výkonu služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Z dikce zákona o služebním poměru jednoznačně vyplývá, že pokud příslušník službu v mimořádné kvalitě či rozsahu nevykonává, podmínky pro přiznání osobního příplatku nesplňuje. Není tak pravdou, že tuto složku příjmu lze odebrat pouze ve zcela výjimečných případech, jak namítala žalobkyně. Předpokladem pro přiznání osobního příplatku je udržení mimořádné kvality či rozsahu výkonu služby po delší časové období. K ocenění jednorázového splnění mimořádného úkolu slouží odměna (§ 123 odst. 1 služebního zákona). Jakákoliv změna tohoto stavu může vést ke snížení či odebrání osobního příplatku.
64. Ten je obecně snižován (odebírán) z důvodu, že zaměstnanec již nesplňuje (či nesplňuje v takové kvalitě) kritéria, za něž mu byl osobní příplatek původně přiznán. Tato skutečnost je zaměstnavatelem zjišťována srovnáním původního a aktuálního vyhodnocení kritérií pro přiznávání osobních příplatků (nejčastěji při porovnání tehdejších a nyníšších dlouhodobých pracovních výsledků anebo plnění většího či menšího rozsahu pracovních úkolů).
65. Jak bylo již předestřeno shora, v projednávané věci se jedná o posouzení, zda byly dány podmínky pro odnětí osobního příplatku žalobkyně.
66. Krajský soud předesílá, že neshledal žádné pochybení správních orgánů při pořizování podkladů pro vydání rozhodnutí, tedy při zjišťování skutkového stavu projednávané věci. Žalovaným uvedené a hodnocené skutečnosti tak odpovídají informacím obsažených ve správním spisu, tedy správními orgány obou stupňů zjištěnému skutkovému stavu věci. Žalobkyně ve skutečnosti pouze věcně nesouhlasí s provedeným hodnocením důkazů. Nelze však mít za to, že by správní orgány řádné hodnocení důkazů neprovedly. Zdejšímu soudu tak nic nebrání v tom, aby posoudil, zda jsou zjištěné skutečnosti dostatečné pro vyslovení závěru o splnění podmínek pro snížení osobního příplatku žalobkyně.
67. V posuzované věci je mezi účastníky nesporné, že žalobkyni byl v roce 2008 přiznán osobní příplatek, neboť dosahovala výborných výsledků při plnění úkolů v oblasti kriminalistické expertizní práce. V roce 2013 byl zvýšen z důvodu vysoké pracovní zátíženosti pro personální nedostatečnost znalců, kteří mohli zpracovávat expertízy v odvětvích, na které měla žalobkyně oprávnění. Jak dále vyplynulo, žalobkyně aktuálně není ze zdravotních důvodů, které prokázala lékařskou zprávou, oprávněna samostatně zpracovávat znalecké posudky pro odvětví chemie a fyzikální chemie a prezentovat je před soudem, neboť na její vlastní žádost (vyplývající z jejího zdravotního stavu) jí bylo toto platné oprávnění odebráno. Žalobkyně aktuálně disponuje jen oprávněním k výkonu znalecké činnosti v odvětví technického zkoumání dokladů a písemností, nicméně ke všem druhům zkoumání v oboru kriminalistika, odvětví technické zkoumání dokladů a písemností se stal nově věcně příslušným pouze Kriminalistický ústav.
68. Soud musí nejprve reagovat na zcela stěžejní námitku žalobkyně, týkající se „nárokovosti osobního příplatku“. Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalobkyně si tuto problematiku vykládá mylně. Bylo zřetelně objasněno, že osobní příplatek je nenárokovou složkou příjmu do chvíle, než je přiznán. Poté má příslušník bezpečnostních sborů nárok na jeho měsíční výplatu až do chvíle, kdy bylo event. rozhodnuto o jeho snížení, či odebrání. Posléze má tak nárok již pouze na nižší částku, případně na žádný osobní příplatek. Krajský soud se rovněž neztotožnil s tím, že příčiny na straně příslušníka musí být jím

zaviněné. Tato premisa neplyne ze žádné právní úpravy, naopak i z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že: „*Argumentace stěžovatelky, že kvalitu její práce je třeba hodnotit s ohledem na práci, kterou je schopna v daném okamžiku vykonávat, máji podstatu věci, kterou je snížení osobního příplatku především v důsledku výše popsané kvalitativní změny v práci, kterou stěžovatelka vykonává oproti dřívějšímu stavu, kdy jí byl přiznán (zvýšen) osobní příplatek. Jakkoli tedy stěžovatelka v současnosti vykonává svou práci „velmi dobře“, nemůže to změnit nic na tom, že její práce je oproti minulosti méně kvalifikovaná a samostatná v důsledku již zmíněného pozbytí oprávnění ke zpracovávání znaleckých posudků. Pokud je práce stěžovatelky méně kvalifikovaná a samostatná, pak není natolik kvalitní jako v minulosti, což představuje legitimní důvod pro snížení osobního příplatku. Jedná se o prokázaný a objektivní stav, nikoli sankci za mateřství stěžovatelky.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2020, č. j. 4 As 202/2020 – 29, dostupným na: www.nssoud.cz).

69. Krajský soud se dále v tomto směru neztotožňuje s názorem žalobkyně, že osobní příplatek jí byl odejmut z toho důvodu, že jí je přidělováno menší množství práce a ze správního spisu také nevyplynulo, že ta by byla zařazena na jiné služební místo. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014 – 46, na který stěžovatelka poukazovala, vskutku vyplývá, že i přes změnu služebního místa je možno odůvodnit snížení osobního příplatku toliko snížením kvality vykonávané práce, nikoli samotnou změnou jejího obsahu. Ve věci rozhodnuté citovaným rozsudkem došlo ke změně služebního místa žalobce z místa vrchního komisaře Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, náměstka ředitele krajského ředitelství pro vnější službu, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, na služební místo vrchní komisař Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, náměstek ředitele krajského ředitelství pro službu kriminální policie a vyšetřování, odbor hospodářské kriminality. Nyní projednávaná věc se však od uvedené věci liší tím, že služební zařazení žalobkyně se nezměnilo, neboť ta je stále zařazena na služebním místě vrchní komisařka odboru kriminalistické techniky Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje v 8. tarifní třídě, se kterou jsou spojeny vysoce specializované odborné kriminalisticko-technické, expertizní a znalecké činnosti v útvech Policie České republiky. V práci vykonávané žalobkyní však došlo k výše uvedené kvalitativní změně zapříčiněné ztrátou oprávnění k vykonávání samostatné znalecké činnosti. Lze proto mít objektivně za to, že ke snížení kvality a rozsahu stěžovatelkou vykonávané práce prokazatelně došlo. Ani ze závěrů uvedených ve věci sp. zn. 6 As 171/2014 tudíž jakkoli nevyplynává, že by v právě posuzované věci nebyl dán důvod pro snížení osobního příplatku žalobkyně.
70. Jelikož zůstala žalobkyně služebně zařazena stále na stejné pozici, bylo tudíž možné z hlediska odbornosti porovnat její práci v době přiznání (zvýšení) osobního příplatku a v době jeho odebrání. Krajský soud poukazuje na to, že této otázce se věnovaly správní orgány dostatečně, jelikož velice pečlivě vyhodnocovaly rozsah a výkonnost žalobkyně ve vztahu k vypracovávání expertíz a znaleckých posudků, přičemž z přehledné tabulky vyplynul zcela zásadní pokles v její výkonnosti (viz č.l. 36 správního spisu). Správní orgány také správně poukázaly na to, že nyní je náplň práce žalobkyně méně odborná, tj. kvalitativně méně náročná. „*Nejvyšší správní soud dodává, že nižší odbornost práce znamená zpravidla nižší náročnost práce z hlediska intelektuální náročnosti a dosažených schopností a dovedností pracovníka (příslušníka) a jeho nižší odpovědnost, a s tím je spojeno zpravidla také nižší ohodnocení za takto vykonávanou práci.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2020, č. j. 4 As 202/2020 – 29).

71. Jak konstatovala sama žalobkyně v rámci podané žaloby, mohly za to dvě okolnosti. Za první - zdravotní stav jí neumožňoval a neumožňuje provádění znaleckého zkoumání v odvětví chemie a fyzikální chemie; na vlastní žádost v tomto směru pozbyla kvalifikaci. Za druhé - ke všem druhům zkoumání v oboru kriminalistika, odvětví technické zkoumání dokladů a písemností se stal nově věcně příslušným pouze Kriminalistický ústav. Pro posouzení dané věci přitom není relevantní, zda byly tyto okolnosti závislé na její vůli či nikoliv. Z dikce ustanovení § 122 služebního zákona plyne, že pouze udržení mimořádného rozsahu a kvality je předpokladem pro přiznání (resp. neodebrání) osobního příplatku. Sama žalobkyně ovšem poukázala na to, že před zhoršením jejího zdravotního stavu byl rozsah a kvalita výkonu služby z její strany mimořádný. Tím pouze utvrdila soud v závěru, že rozdíl mezi rozsahem a kvalitou její práce v minulosti a nyní je značný.
72. Jak vyplývá ze shora uvedeného, tvrzené mimořádné události v rámci služebního poměru ani hodnocení kvality stáže žalobkyně nebyly pro rozhodnutí správních orgánů o odnětí osobního příplatku těmi stěžejními. Těmito skutečnostmi (v podstatě doplňujícími) se snažily podpořit nesporný fakt, že rozsah práce žalobkyně se z původních vysoce kvalifikovaných expertizních činností zúžil na zcela jednoduchou administrativní činnost. Tuto skutečnost přitom potvrdila sama žalobkyně.
73. Jelikož ta již objektivně nedosahovala předchozích výborných výsledků (ani nemohla, jelikož veškerou znaleckou činnost, kterou vykonávala, nemohla činit z dvou objektivních důvodů, které sama nezpochybňuje), byl jí osobní příplatek odebrán. Krajský soud má za prokázané, že veškeré podklady, které tento závěr prokazují, byly řádně založeny do správního spisu a správní orgány se k nim také zcela přezkoumatelným způsobem vyjádřily (a to i k aktivitě žalobkyně ve vztahu k její pracovní náplni, viz napadené rozhodnutí str. 10 napadeného rozhodnutí, či str. 7 správního rozhodnutí I. stupně).
74. Snížení osobního příplatku není výrazem postihu za její zdravotní stav, nýbrž zohledněním shora uvedených objektivních okolností, které ani samotná žalobkyně nerozporovala. Pokud za stávající situace (jakkoli ji žalobkyně nezavinila) již kvalita a rozsah výkonu služby žalobkyně výrazně nedosahují kvality a rozsahu výkonu služby, kterou vykonávala na jejím počátku a v jejím průběhu, není důvodu, aby jí byl osobní příplatek i nadále přiznán (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2020, č. j. 4 As 202/2020 – 29).
75. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

76. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. listopadu 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu